

Nagykorúsítási ünnepségünkön tisztelettel köszöntöm minden kedves vendégünket! Üdvözlöm a szülőket, rokonokat, barátokat, iskolánk tanárait és diákjait, akik eljöttek ma este együtt ünnepelni a tizenkettedikesekkel. Nagy nap ez a családoknak, nagy nap nekik maguknak, és nagy nap nekünk, az iskola állandó tagjainak is.

Kisgyerekként csodálkozva néztetek a felnőttekre termetük, határozottságuk és erejük miatt. Idővel ez a csodálkozás csodálattá alakult. Csodáltátok bennük, hogy kiállnak magukért és szeretteikért, nem esnek kétségbe bármilyen problémától és tudják, hogy mit akarnak. Aztán elkezdtetek kételkedni bennük, kételkedni szavaikban, tetteikben, úgy általánosan mindenben, amit láttatok és hallottatok. Egy idő múlva viszont már, igazából nem is érdekelték az efféle dolgok, mondván, majd csak lesz valahogy. Előttetek is sokaknak sikerült, hát talán nektek is fog. Aztán megint tüzetesen vizsgáltátok a felnőtteket, egyre nagyobbá váltatok és kezdtétek megérteni őket. Megértettetek sok mindent, amit kisgyerekként furcsának tartottatok, viszont olyan dolgok váltak bonyolulttá számotokra, melyek régen egyértelműek voltak. Összetett állapot a felnőttiség, csodálatra- és néha sajnálatraméltó. Viszont egy dologban biztos vagyok: ha bátran felvállalod azt, amiben hiszel, bátran cselekszel, akkor, ha kudarc is ér néha bizonyos dolgokban, nem fogsz elbukni, mint felnőtt, mint ember.

A mai napon titeket ünneplünk, feltűzzük melletekre a szalagot.

A szalag jelképezi felnőtté válásotok hivatalos kezdetét, jelzi az összetartozást az iskolátokkal, az osztálytársaitokkal, tanáraitokkal.

Ez a szalag bizonyítja, hogy szüleitek gondoskodásával, tanáraitok áldozatos munkájával és a Ti erőfeszítéseitekkel az iskola végzős diákjaiból hamarosan kezdő munkavállalókká, vagy főiskolásokká váltok.

Köszönjétek meg szüleiteknek, tanáraitoknak és társaitoknak, hogy birtokába jutottatok a továbblépés képességének.

A XX. század egy indiai bölcse így fogalmazta meg:

„Élj minden napot úgy, mintha az utolsó lenne, de tanulj úgy, mint-ha örökké élnél”.

Kedves diákok a jövőtökkel kapcsolatban szeretném figyelmetekbe ajánlani Steve Jobs alábbi gondolatait "Az időd véges, úgyhogy ne vesztegesd el arra, hogy valaki más életét éled! (...) Ne engedd, hogy mások véleménye túlharsogja a saját belső hangodat! De ami a legfontosabb, legyen elég bátorságod a szívedre és a megérzéseidre hallgatni! Ők valahogy már most is tudják, mivé akarsz válni valójában."

